

Vi er ikke annenrangs psykologutøvere

TEKST

Henriette KaasaPUBLISERT 5. januar 2011

Masterforeningen i Psykologi ble for første gang invitert til Psykologforeningens landsmøte i år. Sentralstyrets forslag om å åpne for medlemskap for mastere med minst 240 studiepoeng i psykologi hadde på forhånd fått mye oppmerksomhet, og jeg var spent på debatten.

«Gjennom deltakelse på landsmøtet fikk jeg flere ideer til samarbeidsarenaer, ikke minst gjennom samtaler med mange kloke mennesker»

Det var unektelig spesielt å være til stede under debatten om mastere. I pausene fikk jeg spørsmål om hvordan det gikk med meg, og enkelte spurte faktisk om jeg var redd for å bli lynsjet – det sier vel sitt om temperaturen på møtet. Som jeg sa i en blanding av oppgitthet, frustrasjon og spøkefullhet: Lykke til med å finne en master som ønsker medlemskap etter å ha sittet på min plass og fulgt med!

Inntrykket jeg satt igjen med, var at forslaget var prematurt. Innleggene til flere av delegatene ga inntrykk av mye usikkerhet knyttet til hva det ville innebære å åpne opp for mastere i Psykologforeningen. Mens debatten raste, satt jeg og tenkte på følgende: Hvorfor har ingen spurt oss mastere hva vi vil? På stående fot kan jeg ikke komme på å ha møtt en eneste master som har gitt uttrykk for å ønske medlemskap i Psykologforeningen. Det har vært og er klare skiller mellom master og profesjon, og slike skiller kan ikke oppheves umiddelbart med et vedtak på et landsmøte.

Å velge en masterutdanning er noe man gjør med åpne øyne, og man blir fort vant til å måtte skape sin egen identitet som fagperson og yrkesutøver, all den tid man ikke har en tittel som er identitetsskapende slik som psykologtittelen ser ut til å være. Flere av delegatene jeg snakket med, ga uttrykk for at det er en utbredt oppfatning at masterutdanning ikke er noe man velger, men noe man tar til takke med fordi man ikke kom inn på profesjonsstudiet. Jeg vil derfor påpeke at det er stor konkurranse om plassene på mange av masterstudiene, og karaktersnittet blant studentene er derfor høyt. Det er vel derfor ikke vanskelig å se for seg at det å bli møtt med slike fordommer blant psykologer kan virke provoserende.

Mastere er ikke annenrangs psykologiutøvere slik jeg ser det. I arbeidslivet jobber klinikere og mastere både side om side og på hver sin tue. Felles for oss er at vi bærer på psykologisk tankegods – verdier, holdninger og kunnskap. Det fører meg tilbake til spørsmålet om hva mastere vil. Vi ønsker samarbeid, rett og slett. Gjennom deltakelse på landsmøtet fikk jeg flere ideer til samarbeidsarenaer, ikke minst gjennom samtaler med mange kloke mennesker. For eksempel er det et stadig tilbakevendende tema at en nokså stor gruppe personer uten psykologisk fagbakgrunn, som coacher og terapeuter, driver virksomhet som markedsføres som «psykologisk» og faglig fundert. Mastere er også bekymret for dette, og det er bekymringsverdig at svært mange tilsynelatende ikke vet forskjellen på en psykolog og en terapeut. Her har man muligheten til å danne en felles front og påpeke viktigheten av faglig bakgrunn og utdanningsnivå. I slike saker vil det være en stor fordel at mastere og klinikere står sammen, slik at høykompetente grupper i psykologi (for å låne et uttrykk fra landsmøteforslaget som ble vedtatt) fremstår som en samlet gruppe.

Men jeg er ikke enig med delegaten som argumenterte mot opptak av mastere i Psykologforeningen blant annet fordi det i fremtiden ville kunne bli forvirrende for befolkningen å forholde seg til ulike typer psykologer (som klinisk psykolog og organisasjonspsykolog). Jeg håper og tror at evnenivået i befolkningen er høyere enn som så.

På landsmøtet opplevde jeg også at det var usikkerhet rundt hva slags kompetanse mastere har, og hva vi jobber med. Det er vanskelig å vite hva man kan bruke noen til hvis man ikke vet hva de kan, og derfor er det viktig at vi blir kjent med hverandre gjennom for eksempel møter og kurs. Et eksempel er Psykologforeningens satsing på førstelinjetjeneste. Her har det tidligere fremkommet forslag om å videreutdanne mastere til å bli klinikere. Jeg mener at man heller må spille på det mastere allerede kan. Hva med evalueringer som skal foretas av de ulike ordningene i kommunene – vil det ikke være en fordel å ha en med samme fagbakgrunn til å evaluere og analysere disse ordningene? Og hva med kunnskap om organisasjoner, endringsprosesser, helse i arbeidslivet, statistikk, metode, forskning, nevropsykologisk og kognitiv testing, for å nevne noe? Vi kan brukes til så mye. Jeg tror at kjennskap til og samarbeid med hverandre er nøkkelen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 1, 2011, side 96

TEKST

Henriette Kaasa